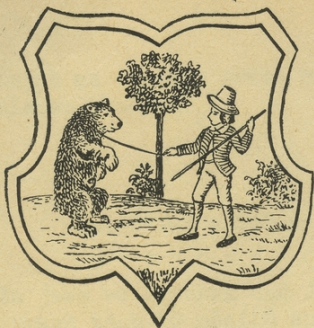




VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

— 1 —

Větrník - roč. V. 1972 - č. 10

Vysoké nad Jizerou 20. září 1972

B r a m b o r y - bývalý horský chléb chudých.

Brambory byly do Evropy přivezeny už v XVI. století z Jižní Ameriky. Nejdříve se v Evropě pěstovaly v botanických zahradách a jako pokrm byly jenom kuriozitou, protože se jedly za syrova, zkoušely se jíst natě a semena, což pochopitelně nechutnalo a nebylo k jídlu. Teprve v XVIII. století se začaly pěstovat v Německu jako hospodářská plodina. Do Čech se brambory dostaly ze Sazka kolem poloviny XVIII. století. Na Vysocku byly přineseny z vrchnosti v kapsách rychtářů jednotlivých zdejších obcí a byl k nim u obecného lidu velký odpor. Jaký význam pro zdejší lid a jeho výživu měly, svědčí ta okolnost, že poslední hladomor na Vysocku byl v letech 1771-1772 a díky bramborám se již více neopakoval.

Brambory jako hospodářská plodina vyžadují velmi mnoho lidské práce a při větších plochách i vyšších výnosech skýtají i dost dřiny. Náš statek v letech 1964 - 1967 pěstoval přes 100 ha brambor na všech třech hospodářstvích. Byly v těžké půdě na Javorku, rakoviněné půdě Rokytnicka a zde ve Vysokém. Nejlepší průměrné výnosy za poslední léta byly zde na Vysocku, a proto letos poprvé byly všechny soustředěny na hospodářství Vysoké a sázíme jich jenom 65 ha. I tato plocha při správné přípravě, vydatném hnojení, správné kultivaci i včasné hubení plevelů a škůdců dává stejný výnos jako dřívějších 100 ha. Navíc zdejší lehká, štěrkoilinitá půda poskytuje brambory chutné a zdravé, i když jsou - jak se lidově říká - práškovány umělými hnojivy. U mnoha občanů jsou umělá hnojiva posuzována jako jedy nebo drogy, které mají za následek větší výskyt rakoviny u lidí, což se nezdá na pravdě. Na omluvu umělých hnojiv uvádím tu skutečnost, že jsou rozhodně hygieničtější než hnojiva statková, i když nemají další vzrůstové faktory, jako mrva nebo močůvka. Při chuťových zkouškách, pořádaných ve 30. letech zde ve Vysokém při výzkumné a šlechtitelské stanici, vyšly chuťově vítězně brambory hnojené mrvou a umělými hnojivy dohromady, před samotnou mrvou a jenom samotnými umělými hnojivy. Značný vliv na chuť brambor mají také odrůdy / suché, vlhčí, salátové a pod. /. Státní statek se snaží pěstovat brambory dobré, a proto sází jenom výběr a první jakost. Dále se zaměřujeme na brambory rané a polorané, aby při sklizni byly vyzrálé. Sazení brambor a kultivaci stačíme provést sami, se sklizní a sběrem nám pomáhají brigády z učňovských škol ve Vysokém a v Harrachově a hodně nám pomáhají děti ze ZDŠ při odpoledních brigádách po vyučování. Jsou to školáci z Vysokého, Jablonce nad Jiz., Rokytnice nad Jiz., Harrachova a Jilemnice. Jinak bychom sběr brambor těžko zvládli.

Přebírání našich brambor provádí ZNZ v Hračově, který je vytrídí a rozveze po spotřebitelích. Velmi špatně jsme na tom se skladováním sadby, a proto jsme se spojili s dalšími zemědělskými podniky bývalého okresu Jilemnice, kde chceme kooperaci společně vystavět bramborárnu v Jilemnici. Tato bramborárna by měla současně i třídírnu konzumních brambor. Jedná se o kapacitu skladů na 30.000 q v celkové hodnotě 12,5 mil. Kčs.

Brambory dnes jako hospodářská plodina a surovina mají široké uplatnění jak ve výživě národa, tak hlavně v průmyslu. Úbytkem pracovních sil v zemědělství se stávají pro

svou náročnost na lidskou práci málo přitažlivou plodinou. A v dnešní době přestaly být horským chlebem chudých.

Josef Soukup, ředitel Státního statku.

Rozloučení s léčebnou T B C

Prožila jsem ve Vysokém nad Jizerou hezkých 10 měsíců. Může říci taková slova člověk který je právě těch 10 měsíců sužován nepříjemnou, zákeřnou nemocí? Jsem přesvědčena že ano, jestliže jej obklopují dobří lidé, má-li dobré podmínky pro načerpání nových sil, když sám ve svém okolí hledá zdroje k uzdravení. Tyto podmínky jsem našla jak v léčebně TBC, tak mezi občany města i v malebném vysokém okolí.

Vysocetští občané! S kolika jsem při svých procházkách navázala rozhovor. Jak mají rádi svoje město. Žijí s jeho problémy, starají se o kulturní rozkvět.

Vysocetké okolí. Těch překrásných travnatých cest s malebným výhledem. Barvitost a krásu maličkost - pozoruhodnost dává zdravý člověk a jinak pacient, který proležel dlouhé týdny na lůžku a kterého pomaloučku navracela mezi zdravé lidi vytrvalá, houževnatá a laskavá ruka lékařů a ošetřujícího personálu. Uzdravující se člověk vnímá každé lадněsklonené stéblo trávy, každou květinu, barevného motýlka, přátelský rozhovor daleko soustředěněji. S každým pohledem na hory prožívá novou naději mlhavých dálek svého budoucího života.

Uzdravovala jsem se v léčebně kostní TBC. Opouštím ústav jako jeden z posledních pacientů, kteří zde po dlouhé měsíce, někdy i roky nabývali zdraví a mnohdy v uporném boji se jim pomaloučku navracel život.

Ústav koncem září zaniká, aby ustoupil jiným ještě naléhavějším potřebám národního hospodářství. Pacienti jsou propuštěni jednak do domácího ošetření, jednak předáni k dalšímu ošetření do Léčebny TBC v Jevíčku na Moravě. v perspektivách OUMZ Semily se již ve Vysokém nad Jizerou rysuje odd. Ústavu pro plastickou a rekonstruktivní chirurgii ruky a končetin Pražské chirurg. kliniky. Bude zde tedy nesmírně důležité zdravotnické zařízení, jehož hlavním úkolem bude navracet nemohoucím rukám a končetinám pohyb.

V posledních chvílích pobytu mne napadají všetečné otázky: na jejichž zodpovězení jsem se vypravila do kanceláře ústavu. Jak dlouho léčebna existovala? Od července 1951 do října 1972. Teď celkem 21 roků. Doba krátká, ale práce bylo vykonáno mnoho. Neboť za ta léta se zde uzdravilo 3.017 pacientů a průměrně 376 občanů sem přijíždí pravidelně každý rok s nadějemi i určitými obavami, aby získali jistotu, že nemoc opravdu ustoupila.

Ještě jedna závažná otázka. Kolik náš socialistický stát vydává denně na naše uzdravení. Je to nemalá částka - průměrně 100,- Kčs na 1 pacienta. Měsíční náklady na léky jsou v položkách léčebny zastoupeny částkou přibližně 18.000,- Kčs.

Z této kusé, hodně zjednodušené bilance vyplývá, že léčebna, všichni její pracovníci mají za sebou léta namáhavé, ale radostné práce.

Co napsat závěrem? S vděčností vzpomenout toho, že žijeme v zemi, která má možnost vynakládat takové vysoké částky na uzdravení svých občanů.

Poděkovat přináří léčebny MUDr. Petru Putolovovi a celému kolektivu za dosavadní práci a popřát hodně úspěchů dle práce další. Do vínku popřát novému, rodícímu se ústavu, aby měl neméně stejné vynikající podmínky, jako ústav zanikající.

Jucová Anna.

Český svaz žen ve Vysokém nad Jizerou.

Skončily prázdniny a ČSŽ se opět sešel, aby zahájil svou činnost. Na začátku jsme vzpomněly 92 let Augustina Fialy a zlaté svatby Stanislava a Boženy Čivrných. Obou těchto výročí se naše ženy zúčastnily s malou pozorností. Jako každý rok, tak i letos bylo 16. září vítání novorozenců. 22. září půjdeme blahopřát k významnému jubileu paní Anežky Doubalíkové. Bude jí 90 let a tak alespoň ještě ve zdraví ať oslaví i to kulaté

výročí - 100 let.

Český svaz žen navštívil Lidice, kde položily členky kytici k památníku velké tragédie této obce. Lidické ženy projevily zájem navštívit naše Vysoké. Tak je dohodnut pravděpodobný termín 12. října k jejich návštěvě u nás. Bude s nimi uspořádána beseda odpoledne pro mládež a večer pro nás dříve narczené.

Na závěr schůze se hodnotila soutěž, která už je zde vlastně tradicí. Jedná se o naše zahrádkáře, ať velké či malé, kteří z nedostatku možností pěstují alespoň za okny své muškáty, honziky, begonie nebo kaktusy. A tak věru byla volba toho nejlepšího velmi ne-snadná. Dovolte mi, abych za nás za všechny jmenovala Miloslava Chvalinu, Marii Chlumovou, Boženu Nesvatbovou, Petra Holého, Tichánkovi, Kvardovi, Šilhánovi, Karla Petrušku, Řehoř-kovi, Hnykovi, Annu Randovou, Jelínkovi, Bohumíra Kučeru, Jiřího Kučeru, Boženu Šilháno-vou, Fišerovi a Helenu Pláteníkovou. Jistě je zahrádek, na které oko mile pohlédne mno-hem víc, ale na všechny se hned nevzpomene, a tak dík za pěkné prostředí patří Vám všem. Je ale na druhé straně velmi líto jedné věci, že veřejná prostranství bychom takto chvá-lit nemohly. Ať už se jedná o cesty v našem parku, který je velmi krásný a kde v létě je mílo posedět. Ony i ty lavičky by potřebovaly trochu té údržby a snad by si i zaslou-žil K.H.Borovský lepší květinovou výzdobu kolem svého pomníku. Byla taky řeč o prostran-ství blízko národního výboru, kde je krásná skládka všeho, co v domácnosti se nepotřebu-je. A nakonec těch míst by se našlo dost a dost.

Na závěr bych chtěla za nás za všechny poděkovat Vám všem, kteří dovedete své okolí zpříjemnit nejen sobě, ale i nám všem! A ještě Vám připomínám: nezapomente přijít na besedu s Lidickými ženami. Přesný termín bude ohlášen místním rozhlasem.

M a r i n k o v i :

Snad všude po vlastech českých u osad, vsí i měst bývá nebo se nachází důvěrně známá místa, jež slují nějakou památkou. Nejinak tomu je i u nás na Vysokém, kde jedním z míst nám velice známých je Marinků kříž.

Marinků kříž jako památka díkůvzdání Bohu po jezuitském obrácení všeho lidu na pravou víru někdy v druhé polovině 18.století. To soused Jan Marinek z čísla 50 dal postavit nad oúvozem cesty na vyvýšeném místě své role od domu dobře viditelný na poctivém ka-menu kříž, který opatřen byl nápisem dnes těžko čitelným. - V době dřívější užívalo se běžně enoho usloví, když někde bylo hodně dětí: " Je jich jako Marinkovejch". Moje ba-bička na moji otázku kolik měli teda Marinkovi dětí, odpovídala: "Hochu, to nikdo neví, starej pan Marinek, když se ho někdo ptal, kolik, že měl dětí, tak říkal: Inu a děti bylo pelno, celá seknice a jakže se menovali? - Ignác, Pavel, Tonda, Karel, Kačíně, Joska, Tereška, Rozka, Venc, Anče, Lenorče, Barče a taky Matěj !"

Toto , poněkud rýmované sestavení jmen v rodině mohlo vzniknout tím, že několik rodin žilo v jedné a téže chalupě a starý otec- výměnkář již často nerozeznal či je koho ono dítě střapaté, když bylo hodně dětí od dětí a malí i velcí se jmenovali Marinkovi.

Jisto je, jak stojí psáno, že dejme tomu kolem roku 1760 žily v městě Vysokém 3 ro-diny Marinkových navzájem sprízněných, které měly celkem 28 dětí, chcete-li 18 dūčat a 10 kluků. Není to současný rekord v počtu dětí na rodiny, ale zdá se, že právě ty-to rodiny nejlépe obstály v morových letech 1771-72, čímž mohlo vzniknout vzpomenu-té usloví, že je jich jako Marinkových.

Tak především soused Jan Marynek z čísla 50 / dnes Nesvatbovi / - zvaný Kohout, kte-rý měl s první ženou Evou neznámého původu 5 dětí, s druhou manželkou Kateřinou, dce-rou Jiřího Háška také 5 dětí. Jan Marynek umírá v čísle 17 / Špikovi / což byla v té-bě chalupa Háškova. Další rodinou byli Adam Marynek s manželkou Helenou, dcerou Václa-va Patočky, kteří žili spolu s devíti dětmi v čísle 13 / Nečáskovi / a 10 byla asi původní rodová chalupa všech Marynků. Hlavou třetí rodiny, řekl bych vynikající Ma-rinek, byl Jiří z čísla 50, který se uvádí k r. 1768 jako senator. V letech 1754-59 za primase či primatora Václava Patočky zastává ouřad purkmistra. Tento vážený občan města zanechal nám velice krásný záznam o polární záři, který lze číst ve staré pa-mětnici a který začíná: " L.P. 1770 dne 18. ledna na večír vosmou hodinu vyšla od půl noci t.j. od Krkonoše taková červená jasnost anebo zář, otej světlosti" Tam také je jeho podpis: Jiří Antonín František Marinek anebo Prokop t.č. radní. Sám pak umírá stižen morem 3. dubna 1772 jako otec rodiny, cechovní komisař sedmerácký a radní ve svých 58 letech. Se svou manželkou Marií, dcerou Adama Kramáře měl celkem 9 dětí, mez

nimi také dceru Veroniku, která se pak provdala za Josefa Ďoubalíka soukenníka z čísla 55 / dnes Hosp.družstvo /, s nímž měla dceru Marii, která se kolem roku 1803 vdává opět za Marynka - Františka, jehož dědeček byl vzpomenutý Adam Marinek.

Tím jsme se jaksi dostali na novou linii Marinků, takže o 140 let později - v roce 1900 dožívala ve Vysokém již jediná rodina Marynků, z níž poslední, ve Vysokém narozený mužský potomek je pokřtěn po otci František, se narodil 26.11.1832 v čísle 14 / nyní Burešovi /, což byla další Marynkovými osedlá chalupa. Tento poslední svého rodu v době svého mládí asi hrozně rád poposedával na náměstí, protože se o něm zachovala velmi neslušné rčení, že "Franta Marinků vysedává na rynku na po..... prkýnku." Odchází za živobytím do Jablonce nad Nisou, kde se v roce 1910 žení s Růženou Menšíkovou, působí jako krejčí a umírá dne 24. května 1960 již ovdovělý.

Zbývá dodat něco o kříži samém. Především to, jak o tom psal svého času Větrník, že zásluhou mistra kováře pana Jóna ze Tříče je v pravdě mistrovsky a důkladně opravena kovová část. V letech před válkou byl na kameni vpředu ještě dobře čitelný nápis, snad citát z bible, který zaznamenal v městské kronice zesnulý ředitel Zajíček: "Človče, který cestou jdeš, viz, jeli bolest tvá, jako má byla." - Na zadní straně pak nápis: "Nákladem Jos. Hásky z č. 17 a jeho manželky 1848." Domnívám se, vzhledem k rozdílné technice nápisu, že nápis na zadní straně byl pořízen při opravě kříže v uvedeném roce. Kříž je nepochybně starší. Rodiny Háskovy a Marinkovy byly spřízněny. Takže buď Jan, nebo bratranec jeho Jiří anebo snad prastrýc Adam byli nepochybně staviteli onoho svého pomníku - Marinkova kříže.

Lubor Štoček

Perličky rozhodčího kopané..

Dnes je mu již více jak 60 let, odpískal více jak 500 utkání a jako každý rozhodčí v každém sportu, má řadu dobrých i horších vzpomínek na svoji činnost. Dvě opravdové "perličky" z jeho činnosti stojí proto za zveřejnění.

Pískal utkání, kde středního útočníka mužstva hostí, hrál vždy přímo vášnivě mladý katolický kněz, vesnický farář. Jeho kněžské důstojnosti nevadilo zahrát někdy v rozporu s pravidly a jestliže utkání se hrálo v neděli odpoledne v 15 hodin, ohlásil pan farář již při dopolední mši svým věřícím, že odpolední požehnání se koná až o 18 hodině, jelikož duchovní správce bude od 15 hodin hájit barvy místního klubu. Utkání se vyvíjelo v počátku hry normálně, později přibývalo oboustranně surovostí, ve kterých vynikal zejména střední útočník, náš pan farář. Byl napomenut, aby se mírnil a když po druhém napomenutí oslovil našeho rozhodčího výrazem jednoho bučícího domácího zvířete, byla hra přerušena, rozhodčí si jej volal do pozoru a s klidem řekl následující větu: "Důstojnosti, nechoval jste se svému stavu přiměřeně. Ven!" A tak pan farář opustil předčasně kolbiště.

Druhá příhoda je z takového "derby okresního měřítká." Dva bratři našeho rozhodčího jsou mezi diváky. Snad ne zcela úmyslně pískal rozhodčí více pro hosty a když jeho oba bratři jej slovně napadli několika výrazy připomínajícími obyvatele stáji JZD, tu rozhodčí písknul. Zavolal dva pořadatele, které požádal, aby jeho oba bratři opustili hřiště, jinak, že zápas ukončí. Bráčové se zdráhali, ale když opáskovaný pořadatel jim tiše říkal: "Chlapi odejděte, von by byl schopnej vopraudu to ukončit", oba bratři opouštěli tedy za pískotu ostatních diváků, kteří jim fandili, ochozy hřiště se slovy na rozhodčího: "No, počkej, až doma, až se to máti dozví" a postavili se mimo ochoz ku kaštanové hřbitovní aleji. To však rozhodčímu nestačilo, trval, že se nesmějí dívat na utkání ani ze silnice a oba bratři tedy neradi kapitulovali.

Toto utkání mělo pak dohru doma, kde matka vynadala rozhodčímu tak nějak po vysocku: "Ty seš ale nestyda nestydatej, vyhodit voba bratry, keří si pořádně zaplatili a takovou vostudu před lidma. Ach dobře, že se toho neboždík táta nedožil!"

Na ukončenou ještě něco o trojici všech tří bratrů. Nejmladší a prostřední fandí těžce Spartě, nejstarší zase Slavii. Samozřejmě, že všichni tři seděli po vyhraném utkání u píva a u jednoho stolu ve svorné zábavě, jen jejich maminka prý nemohla tu noc dlouho usnout a nikdy nepochopila, co je opravdové fandovství.

Josef Ďoubalík



III. N Á R O D N Í P Ř E H L Í D K A

vesnických a zemědělských divadelních souborů

V Y S O K É N A D J I Z E R O U .

Pod záštitou ministerstva kultury ČSR, Východočeského KNV,
Svazu družstevních rolníků ČSR, České rady odborových svazů,

Českého ústředního výboru Socialistického svazu mládeže

POŘÁDAJÍ : Okresní národní výbor v Semilech, Městský národní výbor ve Vysokém nad Jiz.,

Okresní odborová rada v Semilech, Ústav pro kulturně výchovnou činnost Praha,

Okresní výbor Svazu družstevních rolníků v Semilech, Ústřední výbor Svazu českých
divadelních ochotníků a Okresní kulturní středisko v Semilech

F E S T I V A L Z Á J M O V É U M Ě L E C K É Č I N N O S T I

1 9 7 2

V sobotu 14. října 1972 v 19.30 hodin	Divadelní soubor Lagiewniki Polská lidová republika j.h.	Na motivy pohádek H.Ch.Andersena P a s á č e k v e p ř ů
V neděli 15.října 1972 v 16 a v 19.30 hodin	Divadelní soubor SZK Bystřice u Benešova Středočeský kraj	F. Šrámek M ě s í c n a d ř e k o u
V pondělí 16.října 1972 v 16 a v 19.30 hodin	Divadelní studio OB Dobkovice Severočeský kraj	A. Puget B l á h o v ý č a s
V úterý 17.října 1972 v 16 a v 19.30 hodin	Divadelní soubor TJ Sokol Bystřice u Políčky Východočeský kraj	G.B. Shaw P y g m a l i o n
Ve středu 18. října 1972 v 16 a v 19.30 hodin	Divadelní soubor OB a ZK Sklárén Karolinka Severomoravský kraj	L. Holberg J e p p e z v r š k u
Ve čtvrtek 19. října 1972 v 16 a v 19.30 hodin	Divadelní soubor J.Mošna- ZK ROH Kovosvit Holoubkov Západočeský kraj	R. Thomas P a s t
V pátek 20. října 1972 v 10 a ve 13 hodin	Div.soubor mladých OB Kunžak Jihočeský kraj	B. Zelenka H o n z a v p e k l e

V pátek 20. října 1972	Div.soubor mladých	J. Edlis
v 19.30 hodin	TJ Sokol	Červen, počátek léta
	JZD Vysoká Libeň	
	/ mimo výběr /	

V sobotu 21.října 1972	Div.soubor mladých	J. Otčenášek
ve 14 a v 17 hodin	OB Němčice nad Hanou	Romeo, Julie a tma
	Jihomoravský kraj	

Objednávky vstupenek v INFORMAČNÍM STŘEDISKU ve V y s o k é m nad Jiz. / náměstí/
telefon 94294

Zamluvené vstupenky, které nebudou odebrány hodinu před představením, budou dány do prodeje.

V období konání přehlídky navštíví naše město hodně cizích lidí. Obracíme se proto opět na všechny občany, aby prostranství svých domů upravili. Na uklid veřejných prostranství bude vyhlášena směna NF. Věříme, že i této směny se zúčastníte a přijdete pomoci, aby návštěvníci si z našeho města odnesli ty nejlepší dojmy.

K návštěvníkům buďte pozorní a s ochotou poskytujte potřebné informace. Divadelní přehlídka má pro Vysoké velký význam. Hostující soubory Vám poskytnou hodnotné kulturní zážitky. Je proto povinností nás všech, pro přehlídku udělat vše, aby návštěvníci odcházeli od nás po všech směrech uspokojení a na další přehlídky vždy rádi k nám přišli.

Jelikož s ubytováním bude hodně starostí, žádáme Vás, kdo můžete poskytnou ubytování v soukromí, nahlasejte toto v kanceláři MěNV.

Přípravný výbor přehlídky.

Požehnané jubileum

devadesátí let oslaví dne 22. září t. r. vysocká rodačka paní Anežka Ď o u b a l í - k o v á, nejstarší ochotnická herečka nejstaršího ochotnického divadla v naší vlasti. Pro paměť mladších současníků i generací příštích budiž vzpomenu, co znamenala naše jubilanťka po celé desítky let pro vysocká "prkna", jež znamenají svět", na něž vstoupila v raném dívčím věku na sklonku minulého století.

Bez vzorů, ostatně v těch dobách u nás těžko dosažitelných, vrozeným talentem a nesmírnou láskou k divadlu vypracovala se v interpretku širokého rejstříku postav činoherního repertoáru jak veseloherních, tak i dramatických. V herečku jasné, neledabylé dikce vždy s poctivě namemorovaným textem a neselhávající hereckou pamětí, tak vzácnými v oněch dobách, kdy se často pěstovala t. zv. "tahání z boudy." Mezi její stěžejní postavy patří bezesporu nezapomenutelná Klásková z Jiráskovy Lucerny, v níž spolu s mým otcem vytvořila Kláskovský pár, který i v dnešních poměrech by snesl srovnání s profesionálními divadly.

Jako zkušená altistka vysockého převeckého sboru, dosud aktivní, hrála a zpívala ve všech operetách ve Vysokém hraných, čehož vyvrcholením bylo její úspěšné vystoupení v roli Veruny v Blodkově operě V studni inscenované v r. 1924.

V uznání jejích hereckých kvalit byla již v roce 1922 jako první žena v dlouhé historii vysockého divadla jmenována dramatickou ředitelkou divadla a později i režisérkou. Naposledy vystoupila na milovaná prkna vysockého divadla před šesti léty při slavnostním večeru oslav 180. výročí založení divadla a to v jedné z uryvkových scén jako babička v Jiráskově Lucerně. Několikrát, jako poutavá vypravěčka uplatnila se i v rozhlase a televizi.

Z počt, jichž se naší zasloužilé jubilanťce dostalo, jmenujme udělení čestného členství "Krakonoše" s věnováním příslušného diplomu v r. 1948, dále udělení stříbrného odznaku UMDOČ v r. 1936 u příležitosti oslav 150. výročí založení divadla, a udělení Tylova zlatého odznaku při nedávných oslavách 180. výročí založení divadla.

Na další šťastnou cestu do desáté desítky jejího bohatého života s přáním dostatku pevného zdraví, osobního blaha a spokojenosti, voláme ji upřímně herecké - Zlomte vaz!

Prokop Hásek.

Zmýlená - - neplatí.

Moje několikařádkové vzpomínky na kočující divadelní společnosti působící převážně v letních měsících po první světové válce ve Vysokém nad Jizerou jsem psal bez jakéhokoli čerpání z nějakých písemných dokladů, neboť mám obavy, že tyto doklady asi neexistují. Rovněž od nikoho jsem nedostal jedinou informaci. Jsou to prostě vzpomínky 67 roků starého rodáka, staré asi 50-60 let, tak, jak se v paměti uchovaly.

Omyly vzniklé u národních umělců R. Naskové a E. Kohouta uznávám. Kritikovi těchto vzpomínek mohu jen sdělit, že ve vhodný čas předám výhradně vysockému muzeu řadu dopisů od R. Naskové, když zatím jsem předal již před léty pí. Jandové v muzeu oznámení na křídovém papíře, které jsem obdržel od R. Naskové, když byla jmenována národní umělkyní. Stejně tak předám řadu fotografií s věnováním od E. Kohouta a dosud chovám v lásce jeho dar, knihu "Quo vadis" od H. Sinkiewiczze, rovněž s věnováním.

Jsem rád, že omyl byl napraven, což svědčí, že Větrník má rozšířenou řadu odběratelů i z odborných divadelních kruhů, neboť předpokládám, že tato - mírně řečeno málo šetrná oprava - je od skutečného pražského profesionálního kritika.

Josef Ďoubalík

Drobné zprávy.

Letos v září oslavila budova naší školy 90 let svého trvání. U příležitosti tohoto jubilea uspořádalo ředitelství ZŠ na zahájení nového školního roku v sále školy výstavu, která měla část historickou a část ze současné školské práce učitelů a žáků. Instalace výstavy byla velice pěkná a pracná. Slavnostní otevření bylo 3. září v 9 hodin. Výstava byla otevřena celý týden. S politováním musíme podotknout, že rodiče i ostatní občané projevíli málo zájmu a nevyužili této příležitosti, aby uviděli mezi ostatními

exponáty i krásné výtvarné práce svých dětí.

Září je stále ještě ve znamení zájezdů a tak 9.t.m. vysočtí požárníci uspořádali zájezd do zoologické zahrady ve Dvoře Králové, kde malí i velcí shlédli nejvíce vyhledávané "Safari" s velikým množstvím žiraf afrických.

Druhý den 10. září odjeli naši ochotníci podívat se na přehlídku stoletých amatérských souborů do Žebráku na Rakovnicku, kde shlédli hru "Madame Sans Gene" v podání ochotníků železnobrodských. Naši byli místním souborem srdečně přijati. Pán našich hor Krakonoš si "zařádl" až v Žebráku. Přihnala se bouřka s deštěm, shaslo světlo a Brodští zahájili hru až ve 22 hodin. Ale divadelníci si vždy vědí rady: na rampě jeviště se objevila světla svíček a improvisovala se zábava i program. Vystoupili v něm i členové našeho souboru, bratři Vodseďákové ze Stanova zvaní "Pecáci" a zazpívali dvojhlasně oblíbenou směsku národních písní.

13. a 14. září vedla trasa Šestidenního motocyklového závodu přes naše město s mezičasovou kontrolou, která byla umístěna na náměstí před školou. První den jezdili závodníci od Nistějky do Vysokého a přes Tříčské vrchy do Jablonce nad Jizerou. Druhý den / to byl 4.den závodu / jezdili opačným směrem. Celé dva dny naši občané s pozorností sledovali průběh jízdy.

Jiřina Ďoubalíková

P o č a s í :

Tak sme se těšili na pěkný "babí léto" a vono je zima, že se jeden venku celej kleví. V baračiště už aby se v kamništětech každej den aspoň krapet zahnítilo. Dětišťa ta se hubujou dyž couraj sem tam, že vyštverzaj teplo.

Skoro celej měsíc vod polou serpna je stejnej čas: ráno větinou zatažený, teplo tak kolem 6 C nad nulou, do voběda se to něhdy proterhalo a vodpolenne se vokázalo slunce, ale už velkou silu nemá a tak žánný velký vořáti z toho nekoukalo. Vobčas si taky poperšalo a 10. září v noci přišel převobrouskej víter a s nim ukrutnej hrejck, že zapěrovalo za vokna. Pak to zase bylo stejný: ráno mraky, k polednímu proterhání a navečír vyjasnění.

Kuli bandorám bysme tejdě potráli, aby neperšelo a mohlo se v klidu dobejvat i uklízet pod střechu.

V září taky asi 10 dní rostly krapet houby, větinou podřibky, jak říkaj učený páni "suchohříby hnědé". Takovýho jennoho našel Vláša Nečásku a ten byl asi přeučutně žízni-vej, protože prorost rozbitým herdlem flašky a hlavičku měl naverchu jako čpunt. Měli sme ho vystavenej h muzeu ve vokně a kdo kouká dyž chodí vokolo, tak ho moh minutej tejdě den vidět. Pak taky rostli eště vosičáci, kozáci a vostatní haďule, kerý tejdě lidi už jedi bez strachu, že budou ráno natážený a nebo nim bude nejmiň nekalo vod žaludku. Jak se vochladi eště víc, tak je s houbama utrum. Každej se měl činiť dokať rostly, aby měl na hubnik nasušený.

Jiřina Ďoubalíková

K o u p ě .

Koupím všechny ročníky časopisu "Větrník" až do polovice roku 1972.

Antonín Dubský,
Kokenín 164
okres Jablonec nad Nisou

K předchozímu inzerátu sděluje redakce Větrníku, že má též zájem o dosud vyšlé ročníky Větrníku pro četné zájemce z řad čtenářů. Nabídky adresujte laskavě redakci.

Redakce.

N a r o z e n i n y .

15. září oslavil p. Čeněk K r a m á ř 37 let,
22. září oslaví pí Anežka Ď o u b a l í k o v á 90 let,
25. září oslaví pí Marie N e s v a d b o v á 70 let,
26. září oslaví pí Jiřina S k r b k o v á 70 let.

Přejeme hodně zdraví !

Ú m r t í .

26. srpna zemřel p. František Šalda, učitel v Jablonci nad Jizerou,
rodem ze Tříče, ve věku 64 let,
26. srpna zemřel p. Josef Šalda ze Staré Vsi ve věku 80 let,
9. září zemřel vysocký rodák p. Antonín Škrabálek v Rokytnici nad
Jizerou ve věku 65 let.

Čest jejich památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,-Kčs. Odpovědná redaktorka M. Ďoubalíková. Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15.každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena 1,-Kčs.